

ДЕМОКРАТСКА ТИШИНА ДА СЕ ОНИ СЛОБОДНО ИСКАЖУ

Увод

У овом тексту МИ, ОНИ и НЕОПРЕДЕЉЕНИ означавају следеће:

- *МИ* смо сви држављани Републике Србије који смо свесни истине да смо као народ и држава окупирани и да се одвија процес предаје државе, али то нити прихватамо нити признајемо.
- *ОНИ* су сви држављани Републике Србије који признају окупацију, прихватају је, који признају предају државе, који прихватају предају државе.
- *НЕОПРЕДЕЉЕНИ* су сви држављани Републике Србије који не припадају ни једној од претходне две групе.

Уједињене Нације, Југославија и Срби

Следе цитати (масним словима сам нагласио за овај текст најважније делове) из Повеље Уједињених Нација на Енглеском са србским преводом:

CHARTER OF THE UNITED NATIONS

Citations

ПОВЕЉА УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА

Цитати

CHAPTER I: PURPOSES AND PRINCIPLES

ГЛАВА I: ЦИЉЕВИ И НАЧЕЛА

Article 1

The Purposes of the United Nations are:

2. To develop **friendly relations among nations based on respect for the principle of equal rights and self-determination of peoples**, and to take other appropriate measures to strengthen universal peace;

Члан 1.

Циљеви Уједињених нација су:

2. развијање међу нацијама пријатељских **односа заснованих на поштовању начела равноправности и самоопредељења народа** и предузимање других одговарајућих мера ради учвршћења општег мира;

УСТАВ СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ ФЕДЕРАТИВНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ (1974)

УВОДНИ ДЕО

ОСНОВНА НАЧЕЛА

I

Народи Југославије, полазећи од права сваког народа на самоопредељење, укључујући и право на отцепљење, на основу своје слободно изражене воље у заједничкој борби свих народа и народности у народнослободилачком рату и социјалистичкој револуцији, а у складу са својим историјским тежњама, свесни да је даље учвршћивање њиховог братства и јединства у заједничком интересу, заједно са народностима са којима живе, **ујединили су се у савезну републику слободних и равноправних народа и народности и створили социјалистичку федеративну заједницу радних људи — Социјалистичку Федеративну Републику Југославију,**

Цитирани делови Повеље УН и Устава СФРЈ из 1974. јасно и недвосмислено утврђују да су **права народа на самоопредељење и на отцепљење** темељ на коме су били засновани и Устав и држава СФРЈ, и да су југословенски народи имали једнако право на самоопредељење и право на отцепљење. Националне мањине – народности нису имале нити имају та права. Ни у Повељи УН ни у Уставу СФРЈ из 1974., ни републике СФРЈ нису имале право на самоопредељење ни право на отцепљење. (Аналогија са статусом држава САД.) Природно, као што се види из Устава СФРЈ, државу СФРЈ су створили југословенски народи. Нису је створиле ни националне мањине-националности ни републике. Имајући у виду да је СФРЈ једна карика у ланцу држава (Краљевина Југославија, ДФР Југославија, ФНР Југославија) које су правни наследници Краљевине СХС још је јасније да су републике настале тек у (ДФР) Југославији. Зато је отцепљење република, најпре Словеније и Хрватске, потом Босне и Херцеговине, па Македоније, чин супротан и Повељи УН и Уставу СФРЈ из 1974. УН нису заштитиле свог члана, СФРЈ, од противустваног насилничког, оружаног, разарања, уместо да су захтевале мирнодопско, по Уставу, решавање и решење!

Срби су на својим народним референдумима у Хрватској и БиХ са преко 90% од укупног броја бирача одлучили да се не издвајају из Југославије. Уместо да је то поштовано у складу с Повељом УН и Уставом СФРЈ, Срби су оптужени да су агресор у СФРЈ, упркос томе што су борбе противустванно (супротно 1. ставу члана 240 Устава СФРЈ) повеле 1991. територијалне јединице Словеније (које су по 2. ставу члана 240 Устава биле део оружаних снага СФРЈ), против уставне и законите савезне армије ЈНА чији је уставни задатак био очување независности, суверенитета, територијалне целине и друштвеног система државе (1. став члана 240 Устава СФРЈ).

Докле год се ми не изборимо за признавање, за поштовање, тих истина, дотле ће нас наши непријатељи терорисати на све могуће начине.

Ко су наши непријатељи?

Уједињене Нације и непријатељи наши

CHARTER OF THE UNITED NATIONS

Citations

ПОВЕЉА УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА

Цитати

CHAPTER VIII: REGIONAL ARRANGEMENTS

ГЛАВА VIII: РЕГИОНАЛАНИ СПОРАЗУМИ

Article 53

1. The term **enemy state** as used in paragraph 1 of this Article **applies to any state which during the Second World War has been an enemy of any signatory of the present Charter.**
2. Израз **непријатељска држава** како је употребљен у ставу 1 овог члана **примењује се на сваку државу која је у току другог светског рата била непријатељ било ког потписника ове Повеље.**

Наш водећи непријатељ од почетка до краја другог светског рата је била власт Хитлерове Немачке. Њену оружану супериорност над Краљевином Југославијом и над Србским народом, су користили за спровођење свог непријатељства према Србском народу Независна држава Хрватска (НДХ) и Албанија. Њих је поред потпуне подршке Хитлерове Немачке, помагала Турска.

Хитлерова Немачка је отела Косово и Метохију од Краљевине Југославије тј. од Србије, у току окупације Краљевине Југославије те и Србије у време другог светског рата. Сјединила је Косово и Метохију с Албанијом у Велику Албанију. Прогнано је преко 150.000 Срба и њихових породица, а досељено преко 100.000 Шћиптара и њихових породица.

Садашња Савезна Република Немачка је своје прво међународно ангажовање (после сједињења) усредредила на насилно растурање СФРЈ признавајући, супротно Повељи УН и Уставу СФРЈ, Словенију и Хрватску за независне државе. Она се није тиме задовољила. Она сад користи Европску Унију (ЕУ) да спроводи и спроведе поновно отцепљење Косова и Метохије од Србије. Без околишења она нама диктира услове и захтева да постанемо члан ЕУ и да бисмо постали захтева да испуњавамо њене услове. Такав став је наметнула већини других чланова ЕУ да их прихвате као услове нама. СР Немачка је успела да власти нама савезничких народа Велике Британије, Норвешке, Француске и САД прихвате и спроводе њен однос и према СФРЈ и према Србима – Републици Српској и Републици Србији. Супротно свом Уставу СР Немачка је ангажовала своје оружане снаге у бомбардовању Републике Србије 1999. године. (Видети о томе следећа писма: http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2004_10_15LTG_GermBzPtps.29731249.pdf, http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2004_10_15LTG_GermBzPtps.29731249.pdf, http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2005_09_15LTG_KelerEnNm.296120907.pdf њеним врховним државним институцијама.) С Р Немачка је према дефиници Повеље УН (опет изразити) непријатељ Срба и Републике Србије.

Република Хрватска је наставила да спроводи, ублажени али потпуно непријатељски, однос НДХ према Србима и Републици Србији. То је исказала у одбацивању права Србског народа у Хрватској да одлучује као њен конститутивни народ о промени њеног Устава, непоштовањем уставне референдумске одлуке тамошњих Срба да остану у Југославији, у прогону неколико стотина хиљада невиних, од србске деце до старца, 1995., о игнорисању права Срба у Хрватској, у сакривању истине о грозотама НДХ над невиним Јеврејима, Ромима и најмасовније над Србима, сви подвргнути незапамћеним патњама и невероватним грозотама масовних мучилишта ради

убијања невиних људи од деце до старица; у настојању да сроза Републику Србију форсирајући, уз СР Немачку и Албанију, отцепљење Косова и Метохије од Србије. Сведоци смо тога.

Шћиптарија на Шћиптарском језику, на западу и код нас названа: Албанија, не крије своје намере да настави са отимањем србских територија, видевши да се више не спомиње њено отимање Драча, касније и Скадра, од (србске) Црне Горе. Она је немилице користила и користи немачку агресивност да спроводи своју. Сада за то има још и подршку власти Велике Британије, Француске и САД. Сматра да је остварено трајно отцепљење Косова и Метохије од осталог дела Србије и отворено исказује намеру да се воспостави Велика Албанија, али сада као проширена Велика Албанија, отимајући још и (само део?) Македоније и јужни део Србије. Шћиптари су и после другог светског рата непрекидно спроводили терор над Србима на Косову и Метохији претњама и злочинима их приморавајући да напуштају домове својих предака. После завршетка бомбардовања Србије 1999. Шћиптари су се нелегално опет масовно насељавали и насељавају, без сагласности Републике Србије, на Косову и Метохији. Шире се у јужном делу Србије с јавним циљем да и њега отцепе од осталог дела Србије и с јавном подршком Шћиптара с Косова и Метохије и власти Шћиптарије. Тиме се Шћиптарија/Албанија сврстава, заједно са СР Немачком, у први ред непријатеља Србског народа и Републике Србије, према дефиницији Повеље УН.

Наш осведочени вековни окупатор, непријатељ, Турска је била међу првим државама које су противуствано прокламовану шћиптарску државу „Косова“ признали и прихватили за независну државу. (После признања Костарике 17.02.2008., уследила су 18.02.2008. признања од Авганистана, Албаније, Велике Британије, Француске, САД и Турске:

[https://sr.wikipedia.org/sr-el/Међународна реакција на проглашење независности Косова и Метохије](https://sr.wikipedia.org/sr-el/Међународна_реакција_на_проглашење_независности_Косова_и_Метохије)).

„23.10.2013. - Премијер **Турске** Redžep Tajip Erdogan danas je na skupu pred nekoliko desetina hiljada građana Prizrena i drugih gradova **Kosova** rekao da je **Kosovo** njegova druga zemlja“ : <https://www.blic.rs/vesti/politika/erdogan-kosovo-je-moja-druga-zemlja/f5h1ezy> .

Словенија Србима и Србији, који су обезбедили утоћиште многим Словенцима у другом светском рату, и који су били организовали жестоке демонстрације у Београду против давања Зоне А, па Зоне Б Трста Италијанима а не Словенији, сада без околишења признаје противуствано прокламовану шћиптарску државу „Косова“ за независну државу!

Упркос свему томе, наше власти самовољно, без референдумске сагласности народа, увлаче Републику Србију у Европску Унију да будемо заједно не само са Словенијом и Хрватском, већ и са Немачком и Аустријом! Тако је то када се заборављају, игноришу, историја и прошлост: 1914.-1918., 1941.-1945., 1995. и 1999., када нам председник Републике Александар Вучић наређује да „не живимо у прошлости“ (каква демагошка фразеологија!).

Савезнички народи САД, Велике Британије и Француске, су били и остали подвргнути лажима, пропаганди и неоснованом демонизовању Срба, па су тако, медијски потпуно покорени, без противљења прихватили ставове својих власти да и оне признају, према извештајима медиа, тзв. државу „Косова“ за независну (јесу ли о томе власти САД, Велике Британије и Француске званично, службено, обавестиле власти Републике Србије?).

Уједињене Нације и Република Србија

Југославија је била једна од 51 држава оснивача Уједињених Нација (УН). Као једна од република Југославије, Србија је била међу оснивачима УН (1945.). Тај статус није касније признат ниједној републици из СФРЈ па ни Републици Србији упркос томе што се она није противуствано отцепила од СФРЈ. Република Србија није била независна држава до 2006. јер је Краљевина Србија престала да постоји, по одлуци власти без народне сагласности, као независна држава 1918. Република Србија је 2000. поново постала члан УН али као једна од република СРЈ. Тек издвајањем 2006. Црне Горе из СРЈ, Република Србија **као правни наследник СРЈ** постаје самосталан, пуноважан, равноправан, члан УН. Као независна држава, Република Србија је члан УН од 2006. Једна је од најмлађих чланова УН. Осим Црне Горе, све остале републике СФРЈ су постале пре ње чланови УН: БиХ, Словенија и Хрватска 1992., Македонија 1993. Црна Гора је 2007. постала члан УН.

Следе цитати из Повеље Уједињених Нација на Енглеском са србским преводом:

CHARTER OF THE UNITED NATIONS

Citations

ПОВЕЉА УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА

Цитати

CHAPTER I: PURPOSES AND PRINCIPLES

ГЛАВА I: ЦИЉЕВИ И НАЧЕЛА

Article 2

1. **The Organization is based on the principle of the sovereign equality of all its Members;**

Члан 2.

1. **Организација почива на начелу суверене једнакости свих својих чланова;**

CHAPTER II: MEMBERSHIP

ГЛАВА II: ЧЛАНСТВО

Article 4

2. **Membership in the United Nations is open to all other peace-loving states** which accept the obligations contained in the present Charter and, in the judgment of the Organization, are able and willing to carry out these obligations.
 1. **Чланство у Уједињеним нацијама отворено је свим осталим мирољубивим државама** које прихвате обавезе садржане у овој Повељи, а по оцени Организације су способне и вољне да те обавезе извршавају.

Из свих цитата Повеље УН потпуно је јасно да само независна држава може да буде члан УН. СР Немачка захтева, уз подршку власти САД, Велике Британије, Француске, Словеније, Хрватске,

Албаније, Турске, па чак и Црне Горе, уз војну подршку НАТО-а, да Република Србија прихвати да шћиптарски окупирано Косово и Метохија постану члан УН ради чега захтевају да га признамо за независну државу. Они су га прихватили, према извештајима у медиима, за независну државу упркос томе што задржавањем својих амбасада у Београду они имају обавезу да поштују Устав Републике Србије! Да се не би показало и доказало да они не поштују међународно право, међународне уговоре и обавезе, они захтевају, с ароганцијом освајача и ратног победника осведоченог противуставним Кумановским споразумом, заповеднички с ауторитетом окупатора, да променимо Устав.

Суочавање с истином

Окупација и предаја Републике Србије су започеле противуставним Кумановским споразумом (<http://www.srbija.gov.rs/kosovo-metohija/?id=19947>). Њиме је снижен, срозан, суверенитет наше државе као последица делимичне војне предаје. Извршена је почетна предаја државе. Агресор је преузео улогу окупатора. Према образложењу Уставног суда (http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2000_05_25UstSud.15952019.pdf), та делимична војна предаја са свим последицама, је прихваћена у ратном стању под ратним претњама. Зато Кумановски споразум не може да буде пуноважан сам за себе. На основу њега је донета Резолуција СБ УН 1244 (http://www.tuzilastvorz.org.rs/upload/Regulation/Document_sr/2016-05/rezolucija_1244_cir.pdf). Тврди се да је постала саставни део нашег правног система. Ми се томе повинујемо као војно убедљиво слабији у односу на војну силину окупатора. Међутим, по нашем Уставу (члан 16 из оба устава: Устава СРЈ из 1992. и данашњег Устава Републике Србије из 2006.), важећи су само они међународни споразуми, уговори, који нису у супротности с нашим Уставом. Кумановски споразум и Резолуција СБ УН 1244 јесу у супротности с нашим Уставима из 1992. и садашњим из 2006. Ово треба да се има у виду када се говори о компромисима. Већ су та два документа невероватно поражавајући компромиси по нас. Наша деца и потомство треба да знају ту истину, као што смо је ми свесни, да су Кумановски споразум и Резолуција СБ УН 1244 прихваћени под претњом агресора да ће потпуно уништити Србију. Зато та два документа једног дана треба да буду поништена да би се васпоставио наш потпун суверенитет над целом нашом државом. Косово и Метохија је њен саставни део. Тако је било и до 1389., тако је било и од 1912. По свим Уставима и међународним споразумима од тада до сада. Зато је наша обавеза да тако остане сада и даље у будућности.

Смењивање Милошевића 2000. , који је владао 1990.-2000., мени остаје загонетно. Био сам у исељеништву. Сада не могу да докучим шта је истина. Какав је био тачан резултат ванредних избора из септембра 2000. године? Да ли је по Уставу требало да се одржи други изборни круг само са два кандидата: Слободаном Милошевићем и др Војиславом Коштуницом? Први је усмрћен у Шевенгину, други је приморан да се повуче из јавног политичког деловања. Ваљда ће историчари то све поштено да разјасне.

Стварни резултат је био да су власт добили политичари за које се веровало да су посвећени демократији и слободи. Постепено су показивали да су опредељени самовољном владању, што је особито одликовало председниковање Бориса Тадића. Наше потчињавање окупатору је он продубио, појачао окупацију и предају. Самовољно. Противуставно. Изиграли су начела демократије.

Ми смо, заправо цела Србија, под стално јачалом окупацијом у стварности. Наше власти су постепено попуштале пред захтевима окупатора. Онда су се опет појавили ратоборни Томислав Николић, Александар Вучић, Ивица Дачић и др Војислав Шешељ. Сви су били чланови Милошевићеве власти која је прихватила и потписала Кумановски споразум. Прва двојица су преузели водећу улогу. Обећавали су, јавним заклинањем Богу, да ће зауставити тај процес. Народ им је веровао. Прва тројица су добили владајуће положаје.

По свом доласку на власт васпоставила се владавина СПС ојачана са СНС које је преузело вођство вођено бусаџијском снагом Томислава Николића и Александра Вучића. Њихово преузимање власти је резултат поверења народа њима да ће показати потпуну борбену пожртвованост за ослобађање од окупације, укидање предаје, васпостављање слобода, људских и националних права, за очување Косова и Метохије у оквиру Републике Србије. Пливајући на том поверењу народа они су почели и наставили да делују супротно својим предизборним ставовима и обећањима, почели су да јачају окупацију и предају својим противустановним деловањима и актима: Резолуцијом Народне скупштине од 13.01.2013. којом су сву власт противустановно (http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2013_01_18LTG_Sve.28893454.pdf, http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2013_04_09NrSkps_DrzavniUdar.28870414.pdf) предали шћиптарским терористима на Косову и Метохији, и која је била њима основа за прихватање противустановних ставова, одредби и примена Бриселског споразума (<http://www.kim.gov.rs/p03.php>). Александар Вучић је предњачио у томе. Био је силовита моторна снага. Постао је барјактар тога када је преузео Владу као њен председник. Оглушивао се о све молбе, о сва указивања, упозорења, да прекине своја противустановна деловања. Омаловажавао је предлоге да поднесе оставку. Толико је све подчињавао себи да је приморао и председника Републике Томислава Николића и Народну скупштину на неуставан поступак његовог инаугурисања (http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2017_05_24LTG_PrdsSkpsAV.143105055.pdf) и на само противустановно инаугурисање (http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2017_06_16LTGpeticija.16674217.pdf).

По инаугурисању, у свом првом обраћању одмах је као председник Републике Александар Вучић иступио противустановно. Објавио је да отвара «дијалог по питању Косова и Метохије». Тиме је деловао против Устава, прекршио управо дату своју двослојну председничку заклетву и потврдио да је његово инаугурисање било противустановно. Потом је сваким својим новим деловањем све више кршио Устав, све дубље нас подвргавао окупатору, нашем непријатељу према дефиницији Повеље УН. Завео је лични режим повиновања окупатору, на чијем вођству је власт СР Немачке. То постиже својом изванредном организацијом да унапред припреми резултат избора с грешком не већом од 1%, подчињавањем Народне скупштине и Владе личним избором њеног, њему верног, председника, и потпуном подршком окупатора. Наставио је да се оглушује о све молбе, упозорења, захтеве да прекине противустановна деловања, односно да поднесе оставку (видети: http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2017_10_17LTGInicijativa.289131857.pdf, http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2017_10_17LTGpeticija.289131031.pdf, http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2017_11_03LTGpeticija.306134832.pdf, http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2017_11_14LTGjpg.317111746.pdf, <https://facebookreporter.org/2018/02/04/ljubomir-t-grujic-3/>),

Најтежи облик окупације и срозавања нашег суверенитета, укидања људских и националних права и слобода је на Косову и Метохији. Ту се најочигледније исказује брзина и јачање окупације и

предаје. И једно и друго је супротно нашем Уставу и представљају кривична дела по Кривичном закону (чланови 305 и 306 Кривичног законика). Ко је заштитник Устава и закона?

Постоје три државне институције дужне да штите Устав и закон: председник Републике, Народна скупштина и Уставни суд. Они то не чине. Председник Републике свесно непрекидно крши Устав. Као истовремени председник СНС и као пропагатор локалних изборних листи СНС-а, чиме је изгубио уставно право да буде Председник Републике јер не може више да извршава основну уставну обавезу да изражава државно јединство (члан 111 Устава) и јер је прекршио своју председничку заклетву (4 став члана 114 Устава). Он је преко народних посланика из СНС и оданих коалиционара из СПС потпуно паралисао рад Народне скупштине по питању заштите Устава. Уставни суд не реагује.

С обзиром да је народ извор суверености државе (члан 2 Устава), остаје да народ заштити Устав да би заштитио себе и своју државу, да би повратио своју слободу и безбедност, да би остварио своја људска и национална права, Један покушај је недавни «АПЕЛ». Потписало га је око 14.000 људи. ДСС га је поднела председнику Републике. Други покушај је потом отворена «Народна резолуција».

Став председника Републике Александра Вучића

Основне особине владавине председника Републике су самовољност, противуставност у деловању и актима, потпуна и нерпикосновена узурпација власти, преузимање свих других непредседничких компетенција које помажу стварању утиска о његовој великој пожртвованој бризи за народ и државу. Зато треба да му ми омогућимо да се слободно, јасно и потпуно искаже целом народу у ситуацији у коју нас је довео таквом својом владавином.

Председник Републике Александар Вучић је прихватио да, не само у своје већ и у наше име, испуњава све захтеве, пре свега нама осведоченог непријатеља (по дефиницији Повеље УН): власт С Р Немачке. Садашњи шампион свих каријериста Александар Вучић, схвативши да својим ранијим бусаџијско агресивним наступима против влада западних држава, која су му створила ореол бескомпромисног родољуба и борца за Србски народ, не може даље да развија своју каријеру, већ да уместо тога може да буде одведен у Хаг, одлучио је да промени своја иступања. Да би доказао да се он променио, почео је да се извињава, да у нашу власт уводи странце, да обећава нове «компромисе» (а био је у власти када је прихваћен компромисни противуставни Кумановски споразум), да обећа у Немачкој да ће Србија да испуни све што се од нас тражи. Да би себе искупио ставио је на жртвеник цео Србски народ и Србију. То постиже својим свесним противуставним деловањима и актима. Очигледан пример је његово противуставно отварање противуставног «унутрашњег дијалога по питању Косова и Метохије.» (Видети детаљније у: http://www.ssssseternal.org/yahoo_site_admin/assets/docs/2018_02_02LTGInicijativaOK.32133547.pdf).

Отварање тог «дијалога» је задовољавање решености власти СР Немачке да нам се освети. Због чега да нам се свети? Је ли зато што је Аустро-Угарска била самовољно себи припојила и окупирала БиХ и то проузроковало Принципов атентат на њеног престолонаследника који је дошао у Сарајево да покаже царску моћ и окупаторску неприкосновеност? Је ли зато што ми нисмо никад напали ни Аустро-Угарску, ни Аустрију ни Немачку? Је ли зато што је она нас нападала и уништавала 1914.-1918. и 1941.-1945? Је ли зато што су је савезници (међу њима и с њима и ми) потукли. Је ли зато што нас је бомбардовала 1999? Свестан је Александар Вучић колико власт СР Немачке жуди, гори од нестрпљења, да заувек издвоји Косово и Метохију из

Србије, и током времена да васпостави "Велику Албанију". Сада нам председник Републике објашњава, утврђује, утвљује нам, да морамо да променимо Устав јер то активно захтева власт СР Немачке (а уз њу и власти Велике Британије, САД и НАТО-а). Његов одани следбеник председник Владе, Ана Брнабић, је већ најавила отварање расправе о промени Устава, и отворила је. Све под његовим руководством.

Председник Републике нам је јасно и отворено поновио више пута да је спреман на (нове) компромисе. Њега сада не мући како да остварује поштовање Устава и његове председничке заклетве, већ како да спроведе поступак којим би се озаконило све што власт СР Немачке захтева. Наш председник Републике све чешће показује спремност да задовољава захтеве наших непријатеља (по дефиницији Повеље УН) и труд да то изведе да буде то воља народа а не његов став, његова одлука.

Суштински разлог због кога власт СР Немачке захтева промену нашег Устава јесте његова Преамбула – Косово и Метохија као нераскидиви део Србије и статус Косова и Метохије из другог дела Устава (члан 182 Устава). Да би власт задовољила Немачке захтеве могуће је да ће она одлучити да спроведе референдум о оном питању за које је сигурна да ће успети да добије већину гласова и које ће да задовољи окупаторе, пре свега њихове вође: власти СР Немачке, САД и Велике Британије.

Док ово пишем слушам вести да нам власт САД сада упућује поклисаара са спремљеном понудом (подсећа ме на припремљен текст за «Споразум» у Рамбујеу) да прихватимо да «Репубљик Косова» постане члан УН, тј. да је признамо као независну државу одрицањем од своје постојбине заувек; и да, ако то не прихватимо понуда садржи разноврсна веома претећа упозорења. Народна пословица каже:

«Кад му даш прст (1999.), он тражи шаку (2000.), кад му даш шаку (2013.), хоће руку, и ако му дајеш руку (2014. – 2017.), узимате целог (одмах хоће да те, без Косова и Метохије, самеле у Европској Унији).»

Зашто нас приморавају да се укључујемо у неки војни савез или да потписујемо војни пакт, ако на то нисмо спремни? Зар није довољно сетити се 25. марта 1941. када је Кнез Павле потписао пакт с Хитлером, и реакцију Србског народа у Београду 27. марта 1941. (без обзира што се сада тврди да ју је организовала британска служба, јер да се у народу није појавио узаврели револт ни британска служба не би могла за два дана да организује такве демонстрације)? Зар није довољно сетити се да се Србски народ спонтано укључивао у борбу против окупатора било као припадник Југословенске војске у Отаџбини под вођством Драже Михајловића, који је као пуковник уставне и законите Југословенске Краљевске Војске одбио да призна њену капитулацију (коју је лажно, али ефектно, објавио хитлеровски окупатор), или као борац Титових партизана? Је ли власт САД то тражи да би могла кад год хоће нашу омладину да регрутује за ратове по свету, па чак и против свог народа ако би се наш народ побунио против те мобилизације? Ја верујем да би наш став доследан нашем Уставу добио подршку влада многих држава. За то је неопходно да наша власт поштује наш Устав и да пример томе даје наш председник Републике.

**Наш демократски став: нека се председник Републике
Александар Вучић и његови подржаваоци слободно искажу**

Какво је стање под окупацијом: је ли то ванредно стање (члан 200 Устава) или је ратно стање (члан 201 Устава)? Устав и закон не одговарају директно на то питање. Они одговарају индиректно тако да то није прихватљиво и зато Кривични законик утврђује (чланови 305 и 306 Кривичног законика) да је признање или прихватање окупације или предаје кривично дело. Свако ко признаје или прихвата окупацију или предају чини кривично дело. Зато Устав не разматра посебно промену Устава под окупацијом или под предајом јер су оне забрањене. Устав јасно утврђује да Устав не може бити промењен за време ратног или ванредног стања (члан 204 Устава). Из свега изложеног следи да промена Устава за време окупације, за време предаје, на захтев окупатора, значи признање и прихватање окупације или предаје и представља кривично дело, тј. Устав не може да се мења (на захтев окупатора) за време окупације или предаје. Република Србија и народ су под окупацијом и у процесу предаје државе. Зато Устав не може да се мења док се не ослободимо окупације и не повратимо независност државе - Републике Србије.

Окупатор нас је ставио између чекића и наковња. Председник Републике Александар Вучић је то прихватио и све жешће то спроводи. Саопштава нам да је нама наређено и понавља све енергичније, да мора Република Србија да постане члан Европске Уније (ЕУ): чекић. Истовремено нам саопштава да се од нас тражи да испунимо све захтеве које нам испоставља окупатор: наковањ.

Зато свако ко би учествовао на референдуму у организацији садашње власти под председништвом Александра Вучића би тиме признао и прихватио окупацију и предају. Чинио би кривично дело у које би нас увукла власт по директиви председника Републике Александра Вучића.

Чињенице да су противуствано отворени «дијалог» председника Републике Александра Вучића и отварање процеса промене Устава нама наметнули окупатори у ситуацији дубоке окупације, губитка независности, суверенитета и суштинске слободе, да смо подвргнути хистерији незапамћених лажних оптужби и на њима засноване демонизације, да нас окупатор застрашује новим претњама, су довољне да Срби и Српкиње, и наши пријатељи држављани Републике Србије, одани народу и Србији, једноставно одговоримо на миран и демократски начин, у складу с Уставом и законом, мирнодопски и слободарски:

1. да не учествујемо у противуствано наметнутом нам противустваном «дијалогу» председника Републике Александра Вучића,
2. да не учествујемо уопште у расправи о промени Устава, што значи и да се не објављују критички текстови о отварању дискусије о Уставу нити о било каквој промени Устава,
3. и да не не изађемо на референдум који ова власт организује у време окупације по питању промене Устава, територије, границе Републике Србије, људских права и слобода, о било каквом «компромису» супротном Уставу и о неком другом одговарајућем питању.

Тиме се постиже следеће:

- a) Препушта се председнику Републике Александру Вучићу, председнику Владе Ани Брнабић и Влади, као и водећим владајућим странкама СНС и СПС, а и осталим странкама, да се до краја, слободно, без критике, и потпуно искажу.

- б) Не помаже им се у указивању на њихове противуставне ставове ради дотеривања и прикривања истине њиховог предлога новог Устава. Имаће слободу и мир да без нашег утицаја покажу какву државу Србију они хоће да створе или да је расточе.
- в) Могуће је да се постигне да референдум не успе, да буде неважећи. Да би референдум успео, да би био пуноважан, потребно је да на њему учествује више од 50% од укупног броја бирача (члан 24 Закона о референдуму и народној иницијативи). Они ће се наћи у тешкој ситуацији са својим надуваним бирачким списковима јер су тим надувавањем повећали број потребних учесника на референдуму. (Јуче ми се јавио пријатељ у својим зрелим 80.-тим годинама. Није се никад женио. Каже ми: «Јуче ме Напредњаци оженили.» Спонтано питах у шали. «Што ме ниси позвао на свадбу?» Он наставио. «Оженили ме за Александру. Послали ми њен гласачки листић. Тако су штампали на хиљаде лажних гласачких листића!»)
- г) Можда апстиненција свих нас (који не признајемо и не прихватамо окупацију и предају) не би онемогућила да СНС, СПС и остали њихови коалициони партнери обезбеде довољан број учесника и да референдум успе. То би значило да наш излазак на референдум не би имао икаквог утицаја на резултат референдума, али би им помогао да тврде како је веома велики део народа подржао расписивање референдума, тј. да је сагласан са признавањем окупације и предајом државе.
- д) Тада би наша деца и потомство знала да смо учинили што смо могли и да је то одлука оних који су прихватили окупацију народа и предају државе.
- ђ) Друга могућност је да би таква наша апстиненција оборила њихов референдум ако они не би успели да остваре да довољан број бирача учествује на референдуму.
- е) Тиме би се отворио процес ослобађања од окупације, повраћај независности, суверенитета државе, слободе, људских и националних права Србског народа, отвориле би се могућности за здрав развој домаће пољопривреде, привреде, образовања,....

Наше ћутање, наша тишина, наш МУК, би био ефикаснији у овој ситуацији од свих наших даљих јавних критика, јадиковки, упозорења, молби-петиција, захтева. Уместо тога, у тишини треба да се припремимо да будемо спремни да реагујемо у одлучујућој ситуацији. Дотле, "Народна резолуција" усклађена са законом треба да се неуморно пропагира. Такође и референдум о разрешењу председника Републике Александра Вучића ако буде расписан. Он би био подршка захтеву 20 народних посланика Народној скупштини да покрене уставни процес разрешења председника Републике Александра Вучића.

За постизање пуноважности "Народне резолуције" је потребно веома велико ангажовање, много веће него за расписивање референдума за разрешење председника Републике Александра Вучића. Он је заслужио да буде смењен због свега што је до сада противуставно урадио и за оно што је обавезан по Уставу да чини - а не чини.

Хвала на пажњи.

Београд, 12.03.2018. године

Др Љубомир Т. Грујић,
редовни професор у пензији
Џона Кенедија 31/15
11070 Београд